

W. Andelaar

Is geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje groen. Met de vuurtoren als middelpunt iets oppikken van wat de natuur te bieden heeft.

Op mijn dagelijkse loopje over het strand zag ik hem weer. Na meer dan twee jaar stond de Zilvermeeuw, voorzien van een groene ring met een L om zijn rechterpoot, weer op het strand. Net als toen, recht voor het dorp. De beschadigde witte ring, met een 1 om de linkerpoot, was hij in die twee jaar kwijt geraakt.

Desondanks loopt en staat het beest nog steeds niet op zijn tenen, maar op de bol van zijn voet.

Met die handicap, door de beschadigde ring veroorzaakt, heeft de meeuw kennelijk leren leven. De meeuw is zo te zien in een uitstekende conditie. Net als veel van zijn soortgenoten profiteert hij van de overvloed aan Amerikaanse zwaardscheden die de laatste tijd op het strand aanspoelen.

Met Arie Spaans, de man die het dier ruim 18 jaar geleden in Schoorl ringde, sprak ik over de meeuw. Uit de terug-meldingen, die hij jarenlang ontving, blijkt dat meeuwen niet alleen in de broedtijd aan een bepaalde plaats gebonden zijn. Ook in de winter verblijven ze jaar op jaar op dezelfde plek. Het spreekwoord: Zo vrij als een vogel in de lucht gaat dus voor deze dieren niet op!

Bij het doorkijken van wat oude boeken over de verplaatsingen van vogels van en naar het broedgebied, stuitte ik al snel op het Trekstation Noordwijk, rond 1920 door Jan Verwey en zijn

vriend Gerrit Brouwer opgericht. Niet al te wetenschappelijk, maar met veel enthousiasme, werd een aantal jaren de trek van vogels bekeken. Soms vanaf het duin waarop Villa Nova stond, soms vanaf het dak van Hotel Noordzee.

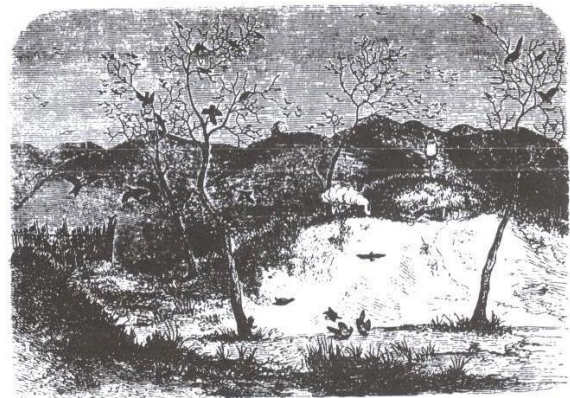
Diezelfde Brouwer schreef in 1954 een artikel in het blad Ardea over onze vroegere ornithologen en promoveerde ook op dit onderwerp.

Zijn proefschrift is het nog steeds waard om gelezen te worden.

Zo is er in te lezen dat ene Abraham Verster van Wulferhorst zich rond 1833 in Noordwijk vestigde. Zoals in die tijd gebruikelijk, was hij een verwoed jager.

Zo schoot hij graag kraaien vanuit een hut.

Om de kraaien aan te lokken plaatste hij voor de hut een levende oehoe op een paal.

Afb. 4. Een voorstelling van de „hutjacht” met een levenden Oehoe op roofvogels en kraaiachtigen
(Uit: SCHLEGEL, De dierentuin van het Kon. Zoöl. Genootschap „Natura Artis Magistra” te Amsterdam, 1872)

Deze oehoe stond later in dode staat op de boerderij Puikenduin, waar Jan Verwey het dier van de toenmalige eigenaar, Floris Verster, mocht ophalen. De uil is nu nog in het Jan Verwey Natuurcentrum te bekijken.

Net als de kraaien in de tijd van Verster legde de uil in de loop der jaren het loodje. Met de meeuw van Spaans is dat, ondanks zijn handicap, nog niet het geval. Die kan nog gaan en staan waar hij wil. Of toch niet? Is ook de meeuw `gebonden` aan vaste plekken ?